

дълго време и нигде не ги намърела. Тя много нажалена се върнала у дома си.

А въ това време зайчицата водѣла момиченцата изъ гората и сладко имъ говорѣла: „Не се бойте, мили дѣца! Азъ ще ви заведа у дома. Моята кжца е направена отъ мѣхъ. Вамъ ще е добръ тамъ. А сега, хайде да поприпкаме малко!...“

Даша и Маша съ довѣрие слушали тази непозната майка. Въ гората било нѣкакси тъмно и тихо, и тѣ нѣмало що друго да праватъ. . .

Най-послѣ слѣдъ дълго припкане изъ шубрацитѣ, тѣ стигнали до заешката кжщица. Тя била тѣй малка и хубававичка! До отворения прозорецъ седѣли нѣколко малки зайченца и чакали своята майка зайчица. Тѣ още отъ далечъ радостно заговорили на майка си на своя заешки езикъ: „Нашата мама си иде!... И ни води другарченца, двѣ хубави момиченца!...“

Майка имъ сжщо радостно имъ казала: „Доведохъ ви тѣзи двѣ славни момиченца, които намърехъ въ гората . . . Е, хайде мои чедя, запознайте се съ тѣхъ. Дайте имъ всѣко своето краче! . . .“

Двѣ отъ най-малкитѣ зайченца изпърво не искали да се доближатъ до гостенчетата. Па и Даша малко се поуплашила . . . Но Маша смѣло отишла до зайчетата и се ржувала съ тѣхъ наредъ. Слѣдъ нея и Даша сторила сжщото, и работата тръгнала по медъ и масло. . .

Скоро дѣцата се съвсѣмъ сближили и сдружили съ зайчетата. Тѣй имъ се харесалъ този